

(המשך מהעמוד הקודם)

ענייני כלכלה. אין לממשלה מנוס מכך, כי היא צריכה לקבל את חותמת הגומי של הכנסת לחוקי מסים.

לכן שמעה הכנסת את נאומו המרשים של פינחס ספיר, וייערך על כך ויכוח שייארך 14 שעות תמימות, מהן 14 דקות (בדיקו!) של סיעתנו.

**אבל איזה ערך יש לדיון זה — כשהכל נגמר, הוסכם, נקבע ונחתך עוד לפני שנאמרה המילה הראשונה בכנסת?**

עמתי על כך בנאום על חוק מס-הרכוש, שהיווה מעין הקדמה לחיכוך על התקציב. אותה שעה היה האולם ריק, ובלטו בו ערימות ספרי-התקציב.

**אורי אבנרי:** טוב שחילקו כאן היום את הספרים ענייני הכנסת של תקציב המדינה, ושהם מונחים עכשיו על שולחנות חברי-הכנסת. כך נראה אולם הכנסת יותר מלא, בעוד שברגע זה, בהתחלת הויכוח על המדיניות הכלכלית, אולם הכנסת כמעט ריק.

סיעתנו הייתה היחידה שהצביעה קודם נגד ההחלטה להעביר את הדיון בתקציב המדינה לוועדת הכספים. העובדה שאולם הכנסת ריק קשורה בוועדה שבה אין לאופוזיציה שום ייצוג, שלא נשמע בה קול הנוגד את המדיניות המוסכמת בין שני הממשלה.

תחילה מתנהל הדיון בין השרים — מה לחתוך למי, ומה להוסיף למי. אחרי שהשרים הסכימו ביניהם, מביאים את התקציב לאישור חבריהם של אותם השרים, בוועדת הכספים. רק פתי יאמין שאלה ישנו משהו בתקציב. כל תהליך הדיון על התקציב במליאת הכנסת התרוקן מתוכנו הדמוקרטי.

למעשה, באה היום הכנסת לאשר דבר מוגמר. דעתה לא נשמעה בטרם הוסכם בין הממשלה, ההסתדרות וארגוני המעסיקים לערוך את "עיסקת החבילה", משום מה נתקבל הכלל שהכנסת אינה עוסקת בענייני שכר, וכי טיפול בסוג זה של עניינים מסור אך ורק להסתדרות, הממשלה והתאחדות בעלי התעשייה. הכנסת "הוקפאה" לצורך זה.

לי זה מזכיר תיאוריה סוציאלית מסוימת, שלימדוני בילדותי — התיאוריה הקורפורטיבית של הפאשיזם. ה"איטלקי" אשר באה לה ציא בכלל את המוסדות הדמוקרטיים מוחכמים כלכליים. ולמסור את העניינים הקובעים ביותר בחברה, למעין משולש של סינדיקט הפועלים, סינדיקט המעבידים...

**היו"ר ביבי:** ההשוואה איננה מתאימה. **אורי אבנרי:** זו היתה תיאוריה מוכוננת, שבה דנו גדולי הגוייהדות בתקופה היא.

משולש של סינדיקט העובדים, סינדיקט המעבידים והממשלה כנגדם שלישי, והדברים נחתכו בין שלוש הקורפורציות האלה. מובן שבמישטר ההוא שלטה מפלגה

## פליטים, פצות.

## רבנים וסטודנטים

מלבד מלחמתה הרצופה נגד מעשי-השרירות של שלטונות הכנסת, עסקה סיעתנו השבוע, בין הש"א, בפעולות הבאות:

● נאום של אורי אבנרי להנמקת הימנעות ה"סיעה מהצבעה על תוכנית שמעון פרס ל"שיקום" הפליטים. אבנרי הזהיר מפני ניצול סיסמה זו כדי להזיז המוני פליטים מעזה לגדה, לשם הכנת סיוע הרצופה, ושען כי מעשה כזה יחמיר את המלחמה, תחת לקרב את השלום.

● נאום של שלום כהן בו חייב את הקמת **המועצה לשיווק פירות**, תוך הסתייגות מ"כמה מפרטי ההצעה הממשלתית.

● שני נאומים של אורי אבנרי על היטל ה"בשחון ומס-הרכוש, בהם פיתח את רעיון ה"הולמ" **ניזם הפוציאלי** — העלאת הרמה המינימלית לשיכבת-העוני, הבטחת רמת-מחיה סבירה לשכבות-הכיניים, והורדת הרמה של שכבת-העשירים.

● שאלתה ושאלה נוספת של שלום כהן, בהן התריע נגד החלטת המיטרה שלא לנקוט באמצעים נגד **הרב ליפמן**, על מכתביו לשופט זוסמן ב"עניין "מיהו יהודי", המהווים בויון בית-המשפט.

● שורה של שאלות חדשות של אורי אבנרי ושלוש כהן על פרשת **אברזעבל**, סדרו הגיוון ונוכחותם של רבנים בעת טבילת הגיורות במיקוה.

● הודעה של שרה-המשרה, בתשובה לשאלתה של אורי אבנרי, **שהאנזיברסיטה הירושמית מ"ת לא פנתה למשרה בכקשה להתכונן לאפי שרות של מהומות סטודנטים.**

אחת בכל שלושתן, ומרכז המפלגה החליט גם בשם הסינדיקטים וגם בשם הממשלה.

"עיסקת-החבילה" שלפנינו תואמת להפליא תיאוריה כל-כלית זו. מבחינת הכנסת, פירוש הדבר ניתוק מוחלט מההוויה המשקית בארץ. דינוי התקציב לאחר מעשה, לאחר "עיסקת-החבילה", הופכים מבחינה זו למיותרים, שכן הכנסת נדרשת לאשר בדיעבד את מה שהוחלט עליו עוד קודם לכן.

ובדיון על חוק שני — חוק היטל הבטחון — המסתכם ב-300 מיליון ל"י מכספי האזרחים, ושהתנהל באולם ריק לגמרי:

... הכנסת הפכה לדואר-חבילות. את החבילות עצמן אורזים במקום אחר. אנחנו כאן משמשים רק כמשרד-דואר, המקבל את החבילות המוכנות, מ"ט ביע עליהן את חותמת-הגוי"ר מי ומעביר אותן אל המען בספרי-החוקים.

## היו"ר — מו"ל

### של פסיכופאטים

**אולם, כתמיה, היי ויה החכם אל סיעתנו סימן-ההיכר הכרוך ביותר להתמוטטות הדמוקרטיה.**

שלום כהן חזר ותפס את מקומו, אחרי היעדרו במשך חמישה ימי-שיבות, אותם בילה בספר, במטולה, אולם הפרשה הגדולה, שהייתה הדין כה חזקים בארץ ובי"עולם, לא נסתיימה בכך. **אחרי ההצלחה של ה"הלינין" נגדנו, מסעי כו היוצרות.**

בעלי-דיעה מחוגים שונים ומרוחקים זה מזה מאוד התחילו להכיר בצידקתני.

ד"ר יוחנן באדר, איש חרות, הוכיח במאמר כי החלטת ועדת-הכנסת להוציא את שלום כהן מן הכנסת היתה בלתי-חוקית לגמרי, והיה בה הפרה גסה של תקנון הכנסת. גיימס יעקוב רוזנטל, כתב הארץ ואחד מגדולי המומחים הפרלמנטריים, הוכיח כי נאום-ההשמצה של היו"ר נגדנו, מעל דוכן הכנסת, היה בלתי-חוקי. ההתערבות הגסה של היו"ר בענייני הטלוויזיה, בפרשה שלנו, עוררה ביקורת כמעט כללית.

מול התקפה כללית זו, עשה מנגנון הכנסת מעשה שהיכה את הארץ כולה בתדהמה. הוא פירסם שורה של מכתבי-יעידוד, שהגיעו לידי היו"ר.

**היו אלה מכתבים רוויי שינאה חולנית, חלי קם כתובים בידי פסיכופאטים מובהקים.**

הם צולמו במכונת הכנסת, נרפסו על חשבון הכנסת והופצו בין הכתבים הפרלמנטריים. כמה עתונים — ובראשם על המישטר והצופה — הזדרזו לפרסמם בתרועה גדולה.

הנה כמה קטעים מתשפוכת חולנית זו, שהופיעה בהוצאה לאור של מנגנון הכנסת, בהשראת היו"ר:

● **מתוך מכתב שהגיע בעילום שם:**

"האם חסינות של הנבחר, ונותנת לו את הזכות להיות שונא עם ישראל, הרי הוא ומספר מועט כמוהו נבחרו לא בזכות אלה הסהודים, ומי יודע אם נבחרים אלה לא ימירו את תעודת-זהותם בדרכון של מדינה עוינת."

● **מכתב שהגיע בעילום שם:**

"בעד הדמוקרטיה המופרזת שלנו שילמנו ונשלם עוד מחיר יקר מאד". "הוא רמס ברגליו את כבוד העם, שבדמם ובנפשם שילמו עד שהגענו עד הלום."

● **מתוך מכתבו של אברהם הופמן:**

"מעשה נבלה נעשה בישראל. אנשים מסוגם של שני חברי-הכנסת, המייצגים חלק הבטל בשישים של אזרחי ישראל, מהווים גייס חמישי מסוכן למדינת ישראל". "הגיע הזמן לבצע את הכתוב: ובערת הרע מקרבך."

● **מתוך מכתבו של גרוסמן חיים:**

"פוחח זה". "חברה מוכוננת... מקיאה אותו מתוכה". יש להעמיד את הפונט לדיון. "לא ירחק היום בו יקרע אורי אבנרי או מאיר וילנר ודומיהם את דגל המדינה מעל דוכן הכנסת, ואז אדוני המכובד, אפשר סופית לסגור את המדינה". "כאן רצח ושדד חברכם את כבוד העם!"

● **מתוך מכתבו של אשר לוי:**

"אני מציע... להעמידו לדיון האזרחי כבוגד המדינה."

● **מתוך מכתבו של אברהם אמסלם:**

"שונא ובוגד מדינת ישראל". "כל אדם המעליב או פוגע בכבוד משכן ישראל המכובד ראוי לגירוש חרפה ובזיון ותליה, וכן בשם החוק וכבוד מדינת ישראל לבצע זאת בשמחה ובששון. למען יראו וייראו. עד מתי ישבו שונאי

ישראל בתוך משכן כנסת ישראל. הכונה למק"ל, ר"ה והעולם הזה. אם לשפז ולנבזה הזה מותר לעשות כל מה, אז מה יגידו שונאי ישראל מבחוץ". "ולסיום ימח שמו של עוכר ישראל אמן".

## מתוך מכתבו של גרבי יעקב:

"הכנסת פינקה אותו (את אורי אבנרי)... וזה ג'זילזול המדינה". "להפסיק השתתפותו מלכתחילה בכנסת

## הסתה לרצח והוצאת דיבה

החלטנו שהגיעה השעה לשים קץ למס' הלינין, ושהפעם לא נעבור בשתיקה סלחני על ההפקרות. כאשר יושבראש הכנסת ועו



## באולם הריק: שלום כהן ליד אורי אבנרי עם גמר תקופת הגירוש

דיון מפיצים מיסמכים שהם קריאה לאלימות ועידוד לרצח, אין לשבת בחיבוק וריים.

תחילה ניסינו לקבל העתק של התוברת. זה לא היה פשוט, כי לפתע נבהל היו"ר מתגובת העיתונות, וגנז את העותקים שטרם חולקו. רק כשאימנו על פקיד הכנסת בפנייה לבג"ץ, קיבלנו עותק.

נקטנו מייד בצעדים הבאים:

● הגשנו תלונה רשמית לוועדת-הכנסת ב"רשימה להעניש את היו"ר בעוון ביזוי הכנסת, פגיעה בח"כים ופגיעה במעמד היו"ר."

● תבענו כי הכנסת תפרסם, על חשבונה, את מכתבי העידוד הרבים שקיבלנו אחרנו על עמדתנו באותה פרשה, גם מדוי אישים ידועים.

● הודענו לכל המעורבים שאם לא תבוא מייד התנצלות חרי-משמעת, בנוסח שנסכים עליו מראש, נגיש תביעות פליליות ואזרחיות על הסתה לרצח והוצאת-דיבה נגד כל המעורבים בעניין במנגנון הכנסת, נגד כותבי המכתבים ונגד העתונים שפירסמו את הדברים בנדון.

● מכיוון שיו"ר הכנסת עצמו מוחזק מופני תביעות פליליות, שקלנו את האפשרות לדרוש מן היועץ המשפטי לתבוע את הפרת חסינותו של ראובן ברקת, כדי להעמידו לדיון על הסתה לביצוע מעשה רצח והוצאת דיבה. מכיוון שאין היו"ר מוחזק מפני תביעה אזרחית (אלא על דברים שעשה, "בתוקף תפי קידוי") נשקלה גם אפשרות זו.

כאשר ניגשנו למשרד-הכנסת וביקשנו לצלם את המיסמך באותה מכונה שבה הוכן המיסמך עצמו — נמסר כי היו"ר אסר זאת. רק אחרי איום נוסף, בוטל האיסור וניתן לנו להשתמש במכונה.

**אולם השובה מכל פרטי התגובה היא עצם העובדה הנוראה: שיו"ר הכנסת ופקידיו יכלו בכלל להעז לעשות מעשה כה מחפיר ומחריד — מעשה שלא יכול היה כלל לעדות על הדעת בימי כהונתו של קדיש לוז.**

מעשה כזה אפשרי מפני שמוסדות הכנסת הפכו ברגים במכונה של גולדה, מפני שרוב חברי-הכנסת הפכו רובוטים האומרים אמן כל מעשי השליטים, ומפני שהכנסת עצמה מידרדרת במידון הדמוקרטיה העממית.

מצב זה הוא קריאת אסי-אויאם לכל שוחרי הדמוקרטיה הפרלמנטרית במדינה.

אורי אבנרי